

Jennifer Probst

De huwelijksval

Maggie Ryan nam een grote slok margarita. De zure smaak botste met het zout, ontplofte op haar tong en kolkte in haar bloed. Maar helaas niet snel genoeg. Het denken ging haar nog steeds redelijk goed af.

Het boek met de paarse, stoffen kaft bleef haar trekken. Ze pakte het weer op, bladerde erin en wierp het opnieuw op de moderne glazen tafel. Belachelijk gewoon. Liefdesspreuken nog wel. Zo diep zou zij niet zinken. Uiteraard had ze helemaal achter haar hartsvriendin Alexa gestaan toen die de toverspreuk uitsprak en had ze het van harte toegejuicht dat die op zoek ging naar een zielsverwant.

Maar dit lag geheel anders.

Maggie mompelde een verwensing en keek door de bamboe jaloezieën naar de maan. De zoveelste verspilde avond. De zoveelste waardeloze date. De demonen lagen alweer op de loer en er was niemand om ze tot zonsopgang te bestrijden.

Waarom voelde ze nu nooit eens een klik? De man met wie ze het laatst een afspraakje had gehad, was charmant, intelligent en rustig geweest. Ze had verwacht seksuele spanning te voelen toen ze elkaar aanraakten, of in elk geval een belofte daartoe. Maar niet dus. Totaal niets. Haar onderlijf was als

verdoofd. Het enige wat ze voelde was een doffe leegte en een verlangen naar... meer.

De wanhoop nam bezit van haar. De bekende paniek stond op het punt toe te slaan, maar ze drukte het met alle macht de kop in. Dat ging mooi niet gebeuren. Ze zou geen aanval krijgen in haar eigen huis. Maggie greep de ergernis aan als een reddingsboei en haalde diep en langzaam adem.

Stomme aanvallen. Ze had een hekel aan pillen slikken en nam ze dus ook niet, ervan overtuigd dat het door pure wilskracht wel weer over zou gaan. Het was vast een vroege midlifecrisis, want ze leidde een welhaast perfect leventje.

Ze had alles waar de meeste mensen alleen maar van kunnen dromen. Ze fotografeerde schitterende mannelijke modellen in ondergoed en reisde daarvoor de hele wereld af. Ze was gek op haar onderhoudsvrije appartement. De keuken was van roestvrij staal en had glimmende tegels op de muren en de vloer. Het moderne espressoapparaat en het margarita-toestel bevestigden haar status van de vlotte New Yorkse vrouw die het gemaakt had. Wollig wit tapijt en witte leren meubels maakten duidelijk dat ze een zeer goede smaak had en geen kinderen. Ze kon alles doen wat ze wilde en was aan niemand verantwoording schuldig. Ze was mooi, zat goed in de slappe was en ze was gezond, op de incidentele paniekaanval na. En toch spookte haar steeds vaker dezelfde vraag door het hoofd.

Is dit het nou?

Maggie stond op, trok een rode zijden ochtendjas aan en bijpassende muiltjes die waren voorzien van duivelshoortjes. Ze was inmiddels dronken genoeg en niemand hoefde het ooit te weten te komen. Misschien dat ze wat rustiger zou worden als ze ermee aan de slag ging.

Ze pakte een schrijfblok en stelde een lijst op van alle eigenschappen die ze graag in een man terugzag.

Toen stookte ze een vuurtje.

En sprak de toverspreuk uit.

De stem in haar hoofd die kakelde vanwege die idioterie schakelde ze uit en ze nam nog een slok tequila terwijl ze naar het brandende vel papier keek.

Het kon per slot van rekening ook geen kwaad.

De zon leek te vlammen van woede.

Michael Conte stond voor zijn winkelpand aan de kade en zag de ronde schijf boven de bergen opkomen. Een vurige donkeroranje en scharlakenrode bal die de ochtendschemer kwam verdrijven. Michael keek toe terwijl de koning van de dag trots zijn tijdelijke overwinning vierde en vroeg zich af of hij zich ooit weer zo zou voelen.

Vol levenslust.

Hij schudde het hoofd; wat was hij toch belachelijk bezig. Hij had niets te klagen. Zijn leven liep op rolletjes. Het project aan de kade was bijna voltooid en zijn eerste bakkerij in Amerika zou New York stormenderhand veroveren. Dat was althans te hopen.

Michael keek naar de opgeknapte panden aan de rivier. Vroeger was het havengebied vervallen en vol criminaliteit geweest, maar de Hudson Valley had, mede dankzij hem, een ware metamorfose ondergaan. Samen met twee andere investeerders had hij er veel geld in gestoken en Michael was ervan overtuigd dat het zijn vruchten af zou werpen. Stoepen en rozenstruiken maakten de buurt een stuk aantrekkelijker en in het haventje lagen weer schepen: statige schoeners en het be-

ruchte pontje waar kinderen mee naar de overkant konden.

De bakkerszaak werd geflankeerd door een wellnesscentrum en een Japans restaurant. Bedrijven die een grote verscheidenheid aan klanten zouden trekken. Over een paar weken zou, na een jaar lang zwoegen, de officiële opening plaatsvinden.

En La Dolce Famiglia zou eindelijk ook in New York een filiaal hebben.

Dat schonk hem voldoening, maar aan de andere kant kreeg hij er ook een leeg gevoel door. Wat was er toch met hem aan de hand? Hij sliep slecht en als hij zichzelf eens toestond de bloemetjes buiten te zetten, was hij de volgende ochtend alleen maar nog rustelozener. Zo op het eerste gezicht had hij alles wat zijn hartje begeerde. Hij was welgesteld, hield van zijn werk, had familie, vrienden en verkeerde ook nog eens in goede gezondheid. Bovendien had hij de vrouwen voor het uitzoeken. Maar zijn Italiaanse bloed verlangde naar meer dan alleen maar seks, alleen wist hij niet of dat wel echt bestond.

Hij had zo zijn twijfels of dat voor hem was weggelegd, alsof hij er huiverig voor was.

Hij kon dat zwelgen in zelfmedelijden niet uitstaan en beende weg. Zijn mobieltje ging over en hij diepte het op uit de zak van zijn kasjmier jas om te zien wie het was.

Verdorie.

Hij deed even niets. Toen zuchtte hij gelaten en nam het gesprek aan.

‘Ja, Venezia? Wat is er nu weer?’

‘Michael, ik zit in de problemen,’ kreeg hij in rap Italiaans te horen.

Michael luisterde aandachtig naar wat er tussen de snikken door werd gezegd. ‘Zei je nou dat je ging trouwen?’

‘Luister je wel naar me, Michael?’ Ze ging snel over op het Engels. ‘Je moet me helpen!’

‘Doe even rustig. Haal diep adem en vertel me dan wat er aan de hand is.’

‘Mama zegt dat ik niet mag trouwen!’ riep ze vertwijfeld. ‘En dat is jouw schuld. Dominick en ik hebben al jaren verkeer en nu heeft hij me, na lang wachten, eindelijk gevraagd. O, Michael, hij ging met me naar het Piazza Vecchia en heeft me op één knie een aanzoek gedaan en de ring is schitterend, echt schitterend! Natuurlijk heb ik meteen ja gezegd en toen zijn we meteen naar mama gegaan om het de hele familie te vertellen en...’

‘Wacht eens even, Dominick heeft mij niet om jouw hand gevraagd.’ Hij was behoorlijk op zijn teentjes getrapt. ‘Hoe komt dat?’

Zijn zus slaakte een diepe zucht. ‘Dat meen je toch zeker niet! Dat is hopeloos ouderwets, hoor; bovendien ben je niet eens hier en iedereen weet dat we zouden gaan trouwen, alleen nog niet wanneer. Maar goed, dat doet er verder niet toe, want ik zal altijd een oude vrijster blijven en straks ben ik Dominick kwijt. Hij gaat echt niet op me wachten en dat komt allemaal door jou!’

Door Venezia’s gejammer had hij een knallende koppijn gekregen. ‘En waarom is het mijn schuld?’

‘Mama zei dat ik pas mag trouwen als jij getrouwd bent. Weet je nog dat papa zich aan die belachelijke traditie hield?’

Zijn maag kromp samen door een angstig voor gevoel. Dat kon toch niet? Zo’n oude familietraditie had in de huidige maatschappij geen bestaansrecht. In Bergamo was het nog wel de gewoonte dat de oudste zoon het eerst trouwde en als de oudste graaf werd hij als het hoofd van de familie gezien,

maar de tijd van een verplicht huwelijk lag ver in het verleden. ‘Het is vast een misverstand,’ zei hij vlot. ‘Ik regel het wel.’

‘Ze zei tegen Dominick dat ik de ring wel mag dragen, maar dat we pas konden trouwen als jij in het huwelijksbootje bent gestapt. Dominick raakte helemaal overstuurd en zei dat hij geen eeuwen wou wachten om zijn leven met mij te delen en toen werd mama boos en zei dat hij meer respect moest tonen en toen kregen we vreselijke ruzie en nu is alles stuk! Hoe kan ze me dat nou aandoen?’

Ze huilde luid snikkend.

Michael deed zijn ogen dicht. Het gebons in zijn slapen werd steeds erger.

Hij had genoeg van Venezia’s gejammer en zei ongeduldig: ‘Doe nou eens rustig.’ Ze was zo gewend dat hij de baas in huis was, dat ze ophield met snikken. ‘Dominick en jij horen bij elkaar, daar is geen speld tussen te krijgen. Dus maak je maar geen zorgen, ik bel mama vandaag nog.’

Zijn zus onderdrukte een snik. ‘En als ze niet wil luisteren? Straks onterft ze me nog omdat ik zonder haar toestemming met Dominick trouw. Dan ben ik alles kwijt! Maar ik kan mijn grote liefde toch niet zomaar aan de kant zetten?’

Zijn hart sloeg een slag over en klopte toen weer snel door. Daar zat hij niet bepaald op te wachten: een groot familiedrama waardoor hij naar huis moest gaan. Zijn moeder had een hartkwaal, dus daar maakte hij zich ook nog zorgen over. Julietta en Carina, zijn andere zusjes, zouden Venezia’s ellende er niet nog eens bij willen hebben. En daarom moest hij er allereerst voor zorgen dat zijn zusje weer tot bedaren kwam. Hij greep het mobieltje stevig vast. ‘Jij doet niets totdat ik haar heb gesproken. Heb je dat goed begrepen, Venezia? Ik regel het wel. Zeg maar

tegen Dominick dat hij nog even geduld moet oefenen.’

‘Oké,’ zei ze met trillende stem. Hoewel Michael zich ervan bewust was dat Venezia de boel graag overdreef, hield ze veel van haar verloofde en wilde ze een leven met hem opbouwen. Ze was zesentwintig en bijna al haar vriendinnen waren al getrouwd. Ze had eindelijk een man getroffen die hij ook zag zitten.

Hij beëindigde snel het gesprek en liep naar zijn auto. Hij zou er op kantoor eens goed over nadenken. Stel dat hij echt moest trouwen om het te fiksen? Het zweet stond in zijn handen bij de gedachte alleen al en hij moest zich inhouden om ze niet aan zijn keurig geperste broek af te veegen. Hij had het te druk met zijn werk om op zoek te gaan naar een zielsverwant. Maar hij wist uiteraard wel welke eigenschappen zijn toekomstige vrouw moest hebben. Ze moest gemakkelijk in de omgang zijn, lief en grappig, intelligent en betrouwbaar. Iemand die een gezinnetje wilde stichten, maar ook onafhankelijk genoeg was om een baan te hebben. Iemand die precies bij zijn familie zou passen.

Hij stapte in de fraaie Alfa Romeo en startte de motor. Het was een levensgroot probleem. Stel nu dat hij niet de tijd had om de ideale vrouw te leren kennen. Zou hij dan een zakelijk huwelijk kunnen aangaan om zijn moeder tevreden te stellen en Venezia de gelegenheid te bieden haar grote liefde te trouwen? En als hij dat zou kunnen, met wie zou dat dan moeten zijn?

Zijn mobieltje ging over en verstoorde zijn gedachtegang. Met een blik op het schermje zag hij dat Dominick het vertikte om te wachten en van plan was om te knokken voor een huwelijk met Venezia.

Zijn hoofd bonkte toen hij het mobieltje oppakte.

Het ging een lange dag worden.

‘Hier, hou jij de baby even vast.’

Maggie pakte als vanzelf het kronkelende ukkie aan toen haar broer dat in haar armen duwde en er snel vandoor ging. Echt iets voor hem. Ze had het nu al vaak genoeg meegeemaakt dat het kindje gauw werd doorgegeven en het zou haar niet meer gebeuren dat zij er de dupe van werd. Normaal gesproken deden ze het omdat haar nichtje had ge...

‘Hè, getver!’

De poeplucht raakte haar vol. Haar nichtje grijnsde trots terwijl het kwijl op Maggies zijden broek droop. Lily’s luiier voelde zwaar aan door iets wat Maggie liever niet wilde weten en haar drie plukjes haar piekten alle kanten op.

‘Sorry, Lily, maar tante Maggie gaat mooi geen luiier verschonen. Als je wat ouder bent zal ik je leren hoe je moet motor rijden, hoe je een sexy gozer mee kunt krijgen naar het schoolbal en zal ik een vals identiteitsbewijs voor je ritselen. Maar tot het zover is, trek ik mijn handen van je af.’

Lily stopte haar knuistje in haar tandeloze mond en sabbelde verrukt.

Maggie barstte bijna in lachen uit. Ze keek snel om zich heen of er iemand in de buurt was bij wie ze het kind kon

dumpen, maar bijna alle gasten verdrongen zich in de eetkeuken bij het buffet. Ze stond zuchtend op, zette Lily op haar arm en knalde bijna tegen de man op aan wie ze zich telkens weer kapot ergerde.

Michael Conte.

Hij greep haar meteen stevig beet waardoor ze de kans niet kreeg te wankelen. Zodra hij haar aanraakte tintelde haar huid, maar ze keek hem onverschillig aan, niet van plan hem te laten merken wat hij met haar deed. Hij had haar hartsvriendin van haar afgepakt en zich zo vlot en charmant in Alexa's familie gewurmd dat ze er doodziek van was. Vanaf het moment dat haar broer de opdracht kreeg voor het ontwerp van het project aan de kade werd Michael voor elk feestje uitgenodigd. Ze kwam hem overal tegen en daardoor moest ze steeds weer denken aan die afschuwelijke blind date.

'Gaat het, *cara*?'

De liefkozende manier waarop hij dat zei, streelde over haar buik als een fluwelen handschoen. Lily lachte gelukkig. En gaf haar eens ongelijk. Michael was nu eenmaal een prachtexemplaar.

Ze bekeek hem met de kennersblik van een fotograaf. Ze zag meteen alle goede en slechte punten en daardoor was ze ook een van de meest geliefde fotografen in de mode-industrie. Lang, pikzwart haar, in een staartje. Een krachtig maar tegelijkertijd sierlijk gezicht, met fraai gevormde wenkbrauwen, uitstekende jukbeenderen en een vierkante kin. Zijn neus stond enigszins scheef, maar dat maakte hem alleen maar interessanter. Als rasechte Italiaan was zijn huid licht getint.

Maar het allermooist aan hem waren zijn ogen.

Donker en intens, groot en met lange wimpers. Hij had een